

Arrest

nr. 65 586 van 16 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRAYVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 februari 2011 en dient een asielaanvraag in op 25 februari 2011.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoekster werd gehoord op 2 mei 2011.

Op 10 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een etnisch Albanese te zijn, afkomstig uit het dorp O. (...) in de gemeente B. (...) (Servië), en u verklaart de Servische nationaliteit te bezitten. U verklaart sinds de geboorte van uw zoon

problemen te hebben met uw schoonbroer, R.D. (...). Uw zoon zou op 6-jarige leeftijd door uw schoonbroer vanaf de eerste verdieping van zijn huis gegooid zijn. Twee jaar geleden zou uw schoonbroer de arm van uw dochter gebroken hebben toen zij buiten aan het spelen was. Verder verklaart u dat uw zoon voor Nieuwjaar nogmaals door uw schoonbroer geslagen werd toen uw zoon hem begroette op straat. Verder zou uw schoonbroer uw man, D.S. (...) (OV x.xxx.xxx), geslagen hebben, waardoor hij een gebroken voet opliep. Daarnaast zou u sinds het moment dat uw kinderen naar de kleuterschool gaan, problemen hebben met uw Servische buurman, N. (...). U verklaart dat hij regelmatig zijn drie honden op uw kinderen af liet. U en uw kinderen werden allen door de honden gebeten. Naar aanleiding van de laatste ruzie met uw schoonbroer, besloot u het land te verlaten. U telt op 22 februari 2011 vertrokken te zijn vanuit Preshevo (Servië) en op 23 februari 2011 te zijn aangekomen in België. U vroeg op 25 februari 2011 asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 28.03.2006 te Belgrado, uw paspoort en de paspoorten van uw echtgenoot en kinderen, allen uitgereikt op 2 maart 2010.

B. Motivering

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw echtgenoot, D.S. (...), werden aangebracht en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. Aangezien inzake zijn asielaanvraag een negatieve beslissing werd genomen, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Er zijn geen elementen voorhanden waarom u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar uw land. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Servië verlaten hebt en/of er niet naar terug kunt keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst verklaarde u dat u Servië in februari 2011 verliet, omdat u er problemen kende met uw broer, R.D. (...) en met uw Servische buurman, Z. (...). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het conflict met uw broer is immers louter intra-familiaal van aard en de problemen met de hond van uw buurman zijn louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenschappelijk (strafrechtelijk) van aard. In dit verband verklaarde u overigens dat u, behalve met uw buurman en met uw broer, met niemand anders problemen had (gehoorverslag CGVS, p. 10, 12, 15). Verder verklaarde u dat u in Servië moeilijk op regelmatige basis kon werken waardoor u onvoldoende financiële middelen had om uw gezin te onderhouden (gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaart dat het gebrek aan werk een gevolg is van de algemene armoede in uw land (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw financiële problemen zijn louter economisch van aard en houden bijgevolg geen verband met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarenboven blijken uw problemen met zowel uw broer als uw buurman van louter lokale aard te zijn. U verklaarde dat u uitsluitend aan uw huis in uw dorp Oslare lastiggevallen werd door uw broer en de hond van uw buurman. U geeft overigens zelf aan dat de problemen opgelost zouden kunnen zijn indien u zich anders in Servië zou vestigen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Er zijn dan ook geen redenen waarom u zich niet elders in het land zou kunnen vestigen. Uw verklaring dat dit onmogelijk is omdat u geen geld hebt om zich elders te vestigen is een louter economisch motief en ressorteert evenmin onder de Vluchtelingenconventie.

Wat er ook van zij, doordat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen tijdens uw gehoor, kan de geloofwaardigheid van uw relaas in twijfel worden getrokken. Zo verklaart u dat u in 2011 uw paspoort zou zijn gaan afhalen met als enig doel om te vluchten naar België (gehoorverslag CGVS, p.13). Uw echtgenote daarentegen verklaart dat jullie de paspoorten in 2010 reeds hebben afgehaald. Jullie zouden dit nodig hebben gehad om te reizen naar Kosovo. Het zou dus niet enkel geweest zijn om te reizen naar België (gehoorverslag echtgenote CGVS, p.5). Uit de neergelegde documenten blijkt dat uw paspoort en dat van uw familieleden effectief reeds werden uitgereikt op 2 maart 2010. Wat de problemen met uw buurman betreft, dient te worden vastgesteld dat de problemen met uw buurman 7 à 8 maanden geleden begonnen (gehoorverslag CGVS, p. 10), verklaart uw echtgenote dat deze problemen ontstonden vanaf het moment dat uw zoon naar de kleuterklas ging (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 8), wat intussen al meer dan 6 jaar geleden is. U verklaart overigens voordien nooit

problemen te hebben gehad met uw buurman (gehoorverslag CGVS, p. 10). Daarnaast heet uw buurman volgens uw verklaringen Z. (...) (gehoorverslag CGVS, p. 6) en volgens de verklaringen van uw vrouw, N. (...) (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 7). Verder spreekt u over één hond die uw gezin regelmatig aanviel (gehoorverslag CGVS, p. 6), terwijl uw echtgenote spreekt over drie honden (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 7). Aangaande de problemen met uw broer, dient erop gewezen te worden dat hij volgens uw verklaringen reeds tijdens de oorlog naar Kosovo is gevlucht en daar is gaan wonen (gehoorverslag CGVS, p. 6, 9), terwijl uw echtgenote beweert dat hij slechts 3 jaar geleden naar Kosovo is verhuisd en dat hij voordien uw kinderen dagelijks sloeg (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 10). Verder verklaart u dat het meer dan een jaar geleden is dat uw zoon door uw broer van de eerste verdieping naar beneden werd geduwd (gehoorverslag CGVS, p. 7), hoewel uw echtgenote beweert dat dit voorval wel 6 jaar geleden gebeurde (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 9). Daarnaast verschillen uw verklaringen betreffende de omstandigheden waarin uw zoon de tweede keer werd geslagen door uw broer vlak voor Nieuwjaar. Zo verklaart u dat uw zoon met zijn neefje, de zoon van uw broer, aan het spelen was en toen een klap kreeg van uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 7, 8). Uw echtgenote daarentegen verklaart dat uw zoon op weg was van school naar huis en door uw broer geslagen werd toen hij zijn nonkel begroette (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 10). Uw echtgenote verklaart ook nog dat uw kinderen en die van uw broer nooit samenspeelden (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 10), terwijl u het tegendeel beweerde (gehoorverslag CGVS, p. 9). Voorts verklaart u 2 jaar geleden voor het laatst een klacht te hebben ingediend tegen uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 12, 13), terwijl uw echtgenote beweerde na het incident met uw zoon voor Nieuwjaar nog een klacht te hebben ingediend (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 11). Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u verklaarde een gebroken voet te hebben opgelopen ten gevolge van een werkongeval (gehoorverslag CGVS, p. 16), terwijl uw echtgenote beweerde dat uw broer u zou hebben geslagen, dat u zou zijn gevallen en hierbij uw voet zou hebben gebroken. (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6, 10, 11). Wanneer uw echtgenote met bovenvermelde tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, kon ze hiervoor geen verklaring verschaffen. Gezien al deze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote, kan er bijgevolg weinig geloof worden gehecht aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Mocht uw relaas dan nog geloofwaardig zijn, quod non, dan heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met uw buurman en/of uw broer geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U beweerde echter wel ongeveer 3 keer een klacht te hebben ingediend tegen uw buurman en tegen uw broer, maar dat de laatste klacht tegen uw broer dateert van 2 jaar geleden. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat het moeilijk is om je eigen broer aan te klagen (gehoorverslag CGVS, p. 13), kan niet als afdoende uitleg aanvaard worden om geen klacht in te dienen bij de politie. Volgens uw verklaringen stelde de politie telkens een proces verbaal op en gingen zij met uw broer en uw buurman praten wanneer de problemen zich voordeden. Hieruit kan worden afgeleid dat de politie wel degelijk gehoor gaf aan uw klachten.

In dit verband kan worden verwezen naar de informatie van het CGVS dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, het Albanees en het Kroatisch, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart.

De Multi-etnische politie (MEP), die ondergebracht is binnen de bestaande politiestructuren, is in de Preshevovallei nog steeds actief en vervult haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar

behoren. De MEP treedt onder andere op bij burenruzies en er is dan ook geen enkele reden waarom u op hen geen beroep hebt gedaan. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Er zijn in Servië anno 2011 dan ook redelijke maatregelen getroffen door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Servië en die van uw familie wordt niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot D.S. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 65 585 van 16 augustus 2011 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat hij de argumentatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist en stelt hij tevens dat er een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt. Hij brengt in herinnering aan welke voorwaarden de motivering moet voldoen, waaronder het bieden van de mogelijkheid om te controleren of de overheid tot een nauwkeurig en relevant onderzoek van de feiten is overgegaan en geen kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen helemaal geen rekening heeft gehouden met de toestand die in het land van herkomst heerst. Voorts geeft hij een theoretische uiteenzetting over de toepassing van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en betoogt hij dat de interpretatie van het vluchtelingenverdrag verkeerd is waar wordt gesteld dat verzoekers problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk zijn en dat hij niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij wat betreft zijn problemen met zijn broer en zijn Servische buurman geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten, terwijl hij nochtans duidelijk aangetoond heeft dat de Servische politiemensen hem niet wensen te helpen. Onder verwijzing naar een verslag “Servië – bijwerking: Toestand van de Albanese bevolking in de vallei van Presevo”, stelt verzoeker dat de toestand van de Albanese minderheid in het zuiden van Servië niet is zoals beschreven door de commissaris-generaal en besluit hij dat de door hem ingeroepen “vrezan” in het kader van zijn relaas perfect aansluiten op het vluchtelingenverdrag aangezien een inter-etnisch conflict aan de bron ligt.

In ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat alle redenen voorhanden zijn om hem subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij meent dat deze nood aan subsidiaire bescherming door de commissaris-generaal echter niet ernstig onderzocht is, noch uitgelegd is in de bestreden beslissing, en dit terwijl zijn herkomst en identiteit niet in twijfel worden getrokken.

Er worden geen nieuwe bijkomende stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem ingeroepen vluchtmotieven voortvloeien uit de problemen met zijn broer en buurman en geen verband houden met één van de criteria van de vluchtelingenconventie, (ii) het door verzoeker ingeroepen gebrek aan werk in Servië louter een probleem van economische aard is en aldus evenmin verband houdt met één van de criteria van de vluchtelingenverdrag, (iii) de door verzoeker ingeroepen problemen met zijn broer en buurman van louter lokale aard zijn en het feit dat verzoeker zich niet elders in Servië zou kunnen vestigen wegens gebrek aan geld een louter economisch motief is en evenmin ressorteert onder de vluchtelingenconventie, (iv) verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd waardoor de geloofwaardigheid van verzoekers relaas in twijfel kan worden getrokken en (v) verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij voor zijn problemen met zijn broer en buurman geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp en/of bescherming vanwege de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 mei 2011 (CG nr. 1112121), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

Vooreerst merkt de Raad op dat de bewering van verzoeker in zijn verzoekschrift, met name dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de werkelijke toestand die in zijn land van herkomst heerst, feitelijke grondslag mist. De verwerende partij verwijst immers in de bestreden beslissing naar de aan het administratief dossier toegevoegde uitgebreide informatie (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie) waaruit blijkt dat verzoeker zich in Servië duidelijk had kunnen beroepen op de bescherming van de aldaar aanwezige autoriteiten en dit zelfs bij verzuim of niet correct handelen van de politie had kunnen bewerkstelligen. De verwerende partij heeft dus wel degelijk rekening gehouden met de werkelijke toestand die in het land van herkomst van verzoeker heerst.

Vervolgens merkt de Raad op dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te ontkrachten. Hij beperkt zich immers tot een theoretische uiteenzetting over de toepassing van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, een samenvatting van wat de verwerende partij heeft geoordeeld in de bestreden beslissing en het tegenspreken van het standpunt van de verwerende partij zonder evenwel zelf concrete feiten of elementen aan te brengen die dit standpunt zouden kunnen weerleggen. Evenmin brengt verzoeker feiten of elementen aan die zouden kunnen aantonen dat de informatie van het administratief dossier, waarop de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd, onjuist, onvolledig of achterhaald zou zijn. De Raad is van oordeel dat dergelijk verweer niet dienend is om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij van mening is dat hij duidelijk heeft aangetoond dat de Servische politiemachten niet wensten om hem in het kader van zijn problemen te helpen en hij ondersteunt zijn argumentatie door te citeren uit het verslag "Servië – bijwerking: Toestand van de Albanese bevolking in de vallei van Presevo", van de "Zwitserse vereniging van hulp aan vluchtelingen, leden van de Europese Raad van Vluchtelingen en Verbands Mensen" van 21 juli 2009. Het aanvoeren van een rapport uit 2009 dat wijst op een toegenomen gemilitariseerde controle in de regio van Preshevo toont op geen enkele manier aan dat de informatie waarop de verwerende partij zich steunt betreffende de mogelijkheid zich te beroepen op de nodige bescherming en betreffende de aanwezigheid van controlemechanismen ten aanzien van de politie en dit in samenwerking met de OVSE, niet correct is. Verzoeker weerlegt met voormelde citaten uit dit rapport niet over de mogelijkheid te beschikken zich in zijn land van herkomst te beroepen op de bescherming van de nationale autoriteiten, mede gesteund door het OVSE.

Verzoekers argumenten, met name dat de toestand van de Albanese minderheid in het Zuiden van Servië niet is zoals beschreven door de tegenpartij, dat de aanhoudingen van de maand december 2008 in dit verslag direct worden aangehaald, verzoeker naar zijn verhaal wenst te verwijzen waar hij gepreciseerd heeft dat hij zich bij de politiediensten heeft aangeboden om zijn situatie uit te leggen en er hem gepreciseerd werd dat men niets voor hem kon doen en dat dit element een gebrek aan wil van de Servische politieagenten toont om hulp te verlenen aan personen van Albanese etnische afkomst en de "vrezan" perfect aansluiten bij het Verdrag van Genève aangezien ze een inter-etnisch conflict als gevolg hebben, ontkrachten de motieven van de bestreden beslissing betreffende de mogelijkheid zich te beroepen op de nodige bescherming en betreffende de aanwezigheid van controlemechanismen ten aanzien van de politie niet. De Raad herhaalt dat het louter herhalen van de asielmotieven en het tegenspreken van het standpunt van de verwerende partij zonder evenwel zelf concrete feiten of elementen aan te brengen die dit standpunt zouden kunnen weerleggen, niet dienend is om de motieven die steun vinden in de informatie die gevoegd werd bij het administratief dossier te weerleggen.

2.5. Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle

mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. De verwerende partij heeft duidelijk aangetoond dat voor wat betreft de door verzoeker voorgehouden problemen beschermingsmogelijkheden aanwezig zijn in zijn land van herkomst en dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt waarom hij geen beroep heeft gedaan op de hogere autoriteiten bij stilzitten van de lokale, wat zoals hoger gesteld door verzoeker niet wordt weerlegd.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van de verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.”

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

A. DE SMET